

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Florus Biblicus Seu Narrationes, Ex Veteri Testamento
Selectæ**

Pexenfelder, Michael

[S.l.], 1711

LVII. Davidis beneficia in Saulem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64523](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64523)

filijs suis perijt, quemadmodum superius enarratum est, Hic solet esse insani furoris exitus, ut suis in laqueis, quos innocentiae locavit, miserè tandem capiatur.

NARRATIO LVII. DAVIDIS BENEFICIA IN SAULEM.

I. Reg. c. 16. 17. 24. 26. & 2. Reg. I. Annis
Mundi. 2971. 2976. 2978. 2979. Ante
Ch. 1082. 1077. 1075. 1074.

Certamen inter se susceperunt Saules, & David; ille hostilitatis, hic humanitatis: ille odiorum, hic obsequiorum: ille superbiae, hic demissionis: ille perfidiae, hic fidei: ille ferocitiae, hic mansuetudinis: ille machinationum nocendi, hic insidias evitandi. Quo quidem ex certamine David, Chrysofomo teste, plus gloriae collegit, quam ex Philisthæo gigante fundâ dejecto. Id nunc exponemus.

Saules in Sacrificio primùm Galgalæo (quod narravimus) diem expectationis septimum non explens; posthac in Amalecitico bello, prædæque graviùs offendens: à delictis in pœnas, à pœnis ulterius in delicta, gradum facere cœpit; semperque posteriora quæque, vel scelerum, vel suppliciorum, antecedentibus atrociora sunt deprehensa. Reversus igitur ex urbe Galgalorum, in Gabæ suæ regiam urbem Saules, à nefario bilis atræ Genio, quali

per caussam latentis invaletudinis insidetur. Huius
 mitigando, de Medicorum ac familiarium consilio,
 Davidem adolescentem, Bethlehemitem à custo-
 dia gregum advocant: cuius peritiâ fidium, atque
 psalterij tractatione Dæmon exagitator sopiretur.
 Nec cunctatus est ille venire, harmonicôque vo-
 cis & lyræ concentu, magis verò precibus ad DEUM
 flans, malignos humores discutere, regisque ani-
 mû ad hilaritatem reductô, malum Genium fuga-
 re. Qui subinde reversus, cum Saulem infesta-
 ret, redijt ad suam quoque citharam David, & so-
 litum à carmine remedium adhibuit, adeò, ut ite-
 ratione cantûs, denique planè victus recederet à
 Saule Tartareus inquilinus. Tanta vis inerat Mu-
 sicæ, pietate canentis cum suavitate fidium conso-
 nante. Ingens hinc amor regis in juvenem pasto-
 ritium; qui proinde in armigerum, & prætoriam
 cohortem adlectus, omnium sibi Palatinornm gra-
 tiam conciliavit; sed minimè diuturnam; nam cum
 rege, etiam Aulicorum versâ sunt studia. Saules,
 ne videretur beneficium accepisse, dum agnoscit;
 post pulsû atrum dæmonem, & stratum manu
 Davidis Goliathum quærit ex Abnere belli duce,
 quis & qua stirpe oriundus esset adolescens ille, quem
 tamen paullò antè, familiariter notum citharæ-
 dum habuerat.

Sed qui mentem insano, citharæ modulatione,
 victoriam desperato, fundæ jaculo reddidit; cum ni-
 hil nisi internecina odia & insidias referret, miri-
 fica lenitate atrocitatem infestissimi Principis ex-
 cepit. Latebat cum suis sexcentis profugus, in spe-
 lunca quadam, longo recessu opacâ, solitudinis Fru-
 gad-

gaddæ (quod suprâ memoravimus) & cingebatur à Saule, tribus millibus fortissimorum bellatorum stipatus. Fortè naturæ levandæ causâ Rex ad eisdem spelæi secesserat ; hîc commilites David vehementer incitare, occasionem tyranni interficiendi oblatam ne dimitteret è manibus, faceret deorum miseriarum finem , facinus auderet pulcherrimum , & jugulatô unô, omnium Saluti consulere. His vocibus , & suomet impetu concitatus David, tacitus adserpit ad Saulem, capitali hostiæ illaturus ; sed mox consilij pœnitens, satis habuit chlamydis regiæ particulam, non sentienti rescare ; nefas ratus, in eum sævire, quem DEUS ipse ad Imperij fastigium, electione sua provexerat. Egresso è spelunca Saule, David quoque in apertum progressus, Regem inclamat, & cum ad agnitam vocem se convertisset, primò submissa veneratione infensi Principis animum mitigare ; deinde modestè conqueri ; se, cum ne justæ quidem ultioni indulgere voluerit, injustis ac eo similitudinibus, odiisque infestari : nihilo enim majore negotio potuisse caput regis, quàm regiæ vestis laciniam præscindi : DEUM justissimum Judicem facturum palàm, uter quoque causa nitatur ; simulque oram chlamydis abscissam exhibet, verbis fidem adstructurus. Quibus auditis, aspectisque, Saules vehementer obstupescere, illacrimari (sed crocodilli lacrimis) : se, *teum* ; & illum *innocentem*, confiteri : denique recedere paucos ad dies, Gabaam ; ab Davidi tutiores petendi, opportunitatem relinquere. Mox autem patuit : quantò facilius esse soleat improbis, promittere probis bonitatem ; quàm promissam præstare : si

mulareque lenitatem, quàm factis repræsentare. Vix enim interea in Desertum *Pharanis* David secesserat, cum Saules, morte Samuelis, projectior in scelera, quia metu reprehensionis solutior, Davidem in petra *Hachilæa* latitantem, trium millium prætorianorum manu circumsepit; ille discrimine cognito, non distulit, (audendi vires addente cœlo) *Abisæo* sororis filio, comite, de nocte tenebris spissa, non in castra modò, sed in ipsius etiam Regis tabernaculum penetrare. Illic, per circuitum foris, & intus, sparsim humi jacebant, tum *Abner*, copiarum ductor, cum legatis, ducibusque; tum imprimis ipse Saules: quos omnes, sopor altissimus, ac divinitus immissus, tenebat oppressos. Nihilo secius tamen David, Sauli se non ut hostem, sed ut vitæ servatorem exhibuit: Cum enim & opportunitate rerum, ac temporis admonitus: & *Abisæi* monitis stimulat; confodere, necareque virum posset; cujus ipse furij implacabilibus quotidie moriebatur; etiam nunc pepercit ei, *sacræ Majestatis* reverentiâ, contentus dormientis ad caput defixam humi sarissam, ac poculum aquarium auferre. Inde summo cum silentio, in verticem adversi montis evadens, dormientes adhuc hostes, clamoribus excitat: cæteris quidem neglectam sui regis custodiam exprobrat, quam eos præstare decue- rat, adversus hastæ Regiæ, scyphique prædatorem; Regi verò vitæ supremum, in quo versatus modò fuerit, discrimen exponit; flebili vocis & querelarum habitu contestatus; sine causa meritoque suo, setor jam annis exagitari; simul & vaticinatus magis quàm imprecatus; ut unicuique Justitia secundum factas, nefasque suum, quidquid meruissent, redderet.

Quant

Quantum enim in hostium suorum consilijs esset, extrudi se terrâ, quæ sola veri Numinis cultum adhuc retineret, & in terras ablegari barbarorum; à quibus ad execrabilem posset simulacrorum adorationem compelli. Quâ quidem tum in regiam vitam clementiâ, tum allocutionis aculeis, tum quoque Saulis animum, ad recessum ac reditum inflexit; sed malefidâ etiam illa reconciliationis constantiâ. Quare David omnem deinceps persequendi sui spem ac successum, hostibus suis præcisurus, ad *achin* Gethse regem, cum omni suorum copiâ perfugit. Atque hic & illi ulteriorum ambagum ac fugarum terminus, & Sauli demum insectationum ejus finis fuit; non autem pietatis & reverentiæ, quâ in Regem ferebatur David; in cujus contumeliam ne videretur ablata spolia vertisse, hastam etiam, & scyphum restituit.

Cæterum Davidis in Saulem pietas nunquam clariùs eluxit, quàm cum ad eum nuntius de Regis & filiorum cæde perlatus est ab Amalecita quodam; apportante simul diadema regium, & auream brachij armillam, exanimi regi detractam. Ibi tum vir piissimus, vestem more gentis suæ conscindere: (quod in magno luctu amabat fieri) largos fletus profundere: aliorum etiam lacrimas commovere, jejunióque, & lugubri carmine interfectis parentare; cladis verò nuntio, qui mentiebatur, à se ultimum Sauli sic postulanti, spiritum, validiore cuspidis adactum exturbatum; caput amputari jussit, in poenam precepti regis, qui tantum crimen nec imperare potuit; nec imperanti parendum fuit. Et verum cum mox à Saulis morte, regia licuerit uti potestate

Davidi; licuit in reum quoque (quippe Amaleci-
tam, Hebræi nominis hostem) ultrò confitentem,
ferro animadvertere. *Iabesitas* autem, quòd Saulis
& filiorum corpora exequijs cohonestâissent; non
modò præclarè collaudavit: sed etiam officium fu-
neribus impensum, regiâ sese benevolentiam remune-
raturum, non largiùs appromisit, quàm Sanctiùs præ-
stitit. Qua ratione nobilissimum vindictæ genus
exercuit, non injurias injurijs, sed beneficijs repen-
sando.

NARRATIO LVIII.

JONATHÆ AC DAVI-
DIS AMICITIA.

Lib. 1, Reg. cap 18. 19. 20. 23. & 2. Reg. c.

1, Annis Mundi 2971. 2973. 2975.

2979. Ante Christum 1082. 1080.

1078. 1074.

Inter amantium paria, quæ antiquitas laudibus
celebravit, meritò sunt adnumerandi, *Jonathas* &
David; quorum cum alter regio esset ortus San-
guine: alter pastoritio, morum tamen & studiorum
similitudo rarum inter eos amoris certamen excita-
vit. Uterque generosus animo, manu strenuus, a-
mans honesti, à simulatione & invidia alienus. Ita-
que Jonathæ David jam tum in oculis & visceribus
hæreræ cœpit, cum ausus congredi Goliatho, præ-
claram victoriam de superbissimo hoste reportavit.
Commendabat adolescentem ad omnes, animus
bellicosus, & quæ

R

Gra-